

Ik vertrok

Ik vertrok

Ineke Dons

Schrijver: Ineke Dons
Coverontwerp: Ineke dons
ISBN: 97-89-46-19-38-640
© Ineke Dons 2013

Les hommes sont des larves qui prêchent.
(Mensen zijn larven die preken.)
E. Cioran

Met dank aan Greet Thijssing
Corrie Dubbeld
Wout Dons

De personen in deze roman bestaan slechts in de fantasie van de schrijver. Mocht er enige gelijkenis lijken te bestaan met bestaande personen, berust dit louter op toeval.

Hoofdstuk 1

Het vertrek

Dit was het dan. Ik stond voor onze prachtige woonboerderij. De junizon warmde mijn rug behaaglijk, maar de wind voelde koud tegen het bloot van mijn benen onder de korte broek, die ik misschien iets te voorbarig voor de reis naar het zuiden had aangetrokken. De buitenkant correspondeerde aardig met mijn ambivalente gevoel van binnen.

Toch een beetje kille spijt over wat ik achter moest laten, maar een warm optimisme voor het grote avontuur.

Met een lichte zucht keek ik naar de traditionele halfronde raampjes in het rieten dak. De roodgroene blinden staken vrolijk af tegen het wit van de muur en de hoge ramen die verdeeld waren in kleine ruitjes waar gehaakte, kneuterige gordijntjes voor hingen, gaven cachet aan de oude boerderij. Dit huis, zo helemaal naar onze zin verbouwd, gaven we op om een nieuw leven te beginnen in Zuid- Frankrijk.

Het wachten was op de nieuwe bewoners, die dat met hun koop mogelijk hadden gemaakt.

Ik draaide me resoluut om naar de rode besteelend, die klaar stond voor vertrek.

Twee blonde hoofdjes en een zwarte kop keken ongeduldig uit de ramen. Daan, Claire en Tessa waren al ingeladen. Ze zaten op de plank, die Joost daar speciaal voor dit doel had gefabriceerd. Onder de plank was er op die manier extra ruimte gecreëerd voor de bagage, net als boven op de auto, waar een alternatieve imperiaal met behulp van vier dikke planken op gemonteerd was.

Een vrolijke Frans, die met de voorbereidingen van het vertrek was komen helpen had bij het zien van de auto geconstateerd: 'Nou luitjes, de doodskist staat al klaar op het dak.'

Het autootje zakte haast door zijn veren. We hadden er genoeg ingestouwd om een tijdje in den vreemde te kunnen overleven.

De rest van de spullen, praktische en nostalgische waren tot nader gebruik bij vrienden opgeslagen.

'Hoe laat zouden ze komen?'

Joost had de kippen vaarwel gezegd en kwam uit de tuin aangelopen.

'Tien uur, ze zullen er zo wel zijn. Wil je zo graag weg?'

'Hm,' bromde Joost. Hij sloeg een arm om mijn schouders en samen wierpen we een warme blik op de villa, ons thuis van de afgelopen vijf jaar. Joost draaide zich naar me toe en met zijn hand onder mijn kin drukte hij een lange zoen op mijn lippen.

'Een afscheidskus, liefje. Einde van Bronberg.'

Ik trok op mijn beurt zijn hoofd naar me toe en liet mijn tong als een liefkozing langs zijn lippen glijden. Joost

trok me dichterbij naar zich toe en even was daar het gevoel van saamhorigheid: wij samen in de zon. Ik drukte mijn mond op de zijne:

‘En deze is voor een nieuw begin in den vreemde.’

Achter mijn rug hoorde ik een auto stoppen. Daar waren ze. Met de armen om elkaar heen liepen we naar onze weldoeners. Zij hadden ons na een jaar eindelijk verlost van die eeuwig opgewekte makelaars, de openhuisdagen met veel koffie maar weinig leut en kramp in onze kaken van het glimlachen naar potentiële kopers, die later niets meer van zich lieten horen.

‘Klaar voor de grote reis, zie ik.’

De nieuwe eigenaar wees op ons vervoermiddel, wat erg afstak bij zijn blinkende BMW, die trouwens veel beter paste bij het rieten dak.

‘Ja, en jullie voor de kleine verhuizing?’

‘Nou, wij gaan hier en daar nog wat aanpassen, voor we de dozen overbrengen.’

De sleutels veranderden van eigenaar. Handen werden geschud.

‘En nog veel plezier met ons huis.....’

‘En jullie veel succes in het zuiden!’

Nagezwaaid door de nieuwe bewoners reden we het avontuur in.

....Joost had zich 5 jaar lang uit de naad gewerkt om twee kleine arbeiderswoningjes om te toveren tot een juweeltje van een woonboerderij. Om dit te kunnen doen, had hij zich bij de ontslagronde van de zeventiger jaren vrijwillig aangeboden. Ziekteverzuim als gevolg van zijn scheiding hadden hem op de carrièreladder een

paar treden laten zakken en hij had geen zin meer in klimmen gehad.

Met behulp van de W.W - uitkering en mijn bijdrage van een paar ochtenden per week werk op een laboratorium hadden we de verbouwing kunnen financieren. Joost was architect, had zelf de bouwtekeningen gemaakt en dankzij zijn gouden handen en de wapperende zilveren handen van onze vriend Marius, alle werkzaamheden zelf uit kunnen voeren.

Marius was eigenlijk kunstschilder. Hij had gedurende enkele jaren na een vrolijke maar mislukte studie, als penitentie voor zijn universitaire zonden op een stoffig kantoor in het bedrijf van zijn strenge katholieke vader moeten doorbrengen. Naar zijn zeggen een straf, die niet in verhouding stond tot het reciteren van drie Weesgegroetjes, het Onze Vader en de oefening van berouw, waartoe hij in de biechtstoel vaak was veroordeeld voor een min of meer ernstig vergrijp.

Gelukkig voor hem kreeg Marius senior onverwacht een fatale hartaanval en kon Marius, die altijd al stiekem op zijn bureau onder het tabellarisch kasboek een aquarelblok had liggen, zich mede dankzij de uitbetaling van zijn kindsdeel volledig aan de Kunst gaan wijden.

In de tijd, dat wij hem leerden kennen, dreef hij samen met een vriendin een cadeaushop in de voorkamer van een huisje in het centrum van Bronberg.

Hij zat vol met prachtige ideeën, die vooral na de nodige jointjes, aangevuld met een half kratje pils, opborrelden:

‘Wat doe je met die kapotte spiegel Joost?’

‘Nou niks, die gaat naar het grof vuil.’

‘Dan neem ik hem mee.’

Een paar dagen later hing onze spiegel in het winkeltje. Alle scherven kris kras geplakt op een houten achterkant met de oude lijst er omheen. Curiosa!

Hij schilderde taferelen in 3 D die in de verte aan de werken van Dali deden denken. Ze hingen in de zaak als decoratie, en hij wilde ze niet verkopen.

‘Te goed,’ vond hij.

Hij verkocht liever zijn stilleven, die hij aan de lopende band maakte en toen een klant een keer wilde afdingen op de prijs, duwde hij zijn stilleven met geweld in de handen van de klant en schreeuwde:

‘Hier, neem mee; ik wil niet eens geld van je; pak aan,’ waarna hij de verbouwereerde man met schilderij en al de deur uit duwde. Hij had luidkeels gelachen toen hij ons verslag deed van het avontuur.

In de tuin achter hun huis stonden natuurlijk de wietplanten. Dat stimuleerde de aardappelen, had hij verklaard aan nieuwsgierige burens. Tegen de tijd, dat de planten “goed” waren, liep hij, volgens zijn zeggen, ’s morgens vroeg in adamskostuum tussen de planten door in de hoop, dat de hasjiesj aan zijn huid zou kleven, zodat hij het eraf kon schrapen en in bolletjes kon bewaren. Ik heb nooit kunnen nagaan, of het verhaal waar was.

Wat wel klopte, was dat hun kelder vol hing met de hennepplanten, die daar moesten drogen. Als ik, als het zo uitkwam iets uit de kelder moest gaan halen, werd ik bijna high van de intense geur.

Marius kwam een paar keer per week ’s morgens klussen. Wij gaven hem voor zijn trouwe diensten regelmatig een kratje bier, wat hij dan achterop de

bagagedrager mee naar huis nam, om 's middags met zijn kennissen, veelal bijstandsgerechtigden, of zoals ze zich noemden: leden van de soos, soldaat te maken.

Zijn vriendin en hij hadden samen twee kinderen en wij gingen met Claire en Daan graag bij hen langs. Het was er altijd een vrolijke boel. De kinderen hadden een grote zolder om te spelen en wij zaten met alle oudgedienden in de woonkeuken te doen of het leven alleen maar lol was.

Marius hield ook van de meisjes. Hij verdeelde de vrouwen, die in zijn omgeving kwamen in twee soorten: Zij met de zaadvragende oogjes en de anderen, die natuurlijk niet interessant waren. Zijn vriendin hield hem echter goed in de gaten en kreeg de zaadvragende oogjes eerder in het vizier dan hij, dus zo was het gezinnetje in tact gebleven en waren onze twee huisjes met de hulp van Marius langzaam maar zeker in de luxe villa veranderd, die nog meer allure kreeg dankzij een rieten dak, wat we met subsidie van de gemeente er op hadden kunnen zetten.

Wij woonden heel comfortabel in naar men zei het mooiste huis van Bronberg, maar nadat de werkloosheidsuitkering was afgelopen moest er knap bezuinigd worden.

Joost had een nieuwe passie ontdekt en was met veel plezier aan een groentetuin begonnen, we hadden de oude boomgaard weer nieuw leven ingeblazen, kippen en een prachtige gekleurde haan aangeschaft en toen een buurman zijn geit kwijt wilde, hadden we die met liefde geadopteerd. Om gas voor koken en de verwarming te sparen, hadden we een plattebuis-

kachel op de kop getikt en we kwamen de winter door met afvalhout van de verbouwing en wat er als grof vuil op de betreffende ophaaldagen langs de weg stond en wij met warme dankbaarheid in ons autootje schoven.

Om ons te bekwamen op tuinbouwgebied werden wij lid van "De kleine aarde." Dit was dé organisatie op het gebied van de alternatieve landbouw en milieubescherming. Ze werd door de reguliere gifspuitende landbouwers spottend: De geitenwollen sokken en Birkenstock-sandalen club genoemd. Wij vonden de sokken best lekker warm en de sandalen hadden een goed voetbed. In hun clubblad vonden we artikelen voor de Doe-het-zelver op allerlei gebied. Ik raakte geïnteresseerd in zuurdesembrood bakken en maakte er met de kinderen op de woensdagmiddagen een feest van om allerhande baksels te produceren. We kochten een sapketel voor de vruchten uit de tuin en vonden een oude wekketel om de groenten te conserveren.

De geit werd gedekt en in het voorjaar hadden we ineens vier geiten, tot groot plezier van de kinderen, die niet van de schattige lammetjes af konden blijven.

Met grote tevredenheid liepen we in de supermarkt de vakken voorbij met zoveel artikelen van hetzelfde. Wij werden steeds kritischer bij de dingen die we kochten, controleerden zorgvuldig de toegevoegde "E"tjes en het werd haast een obsessie om zo min mogelijk de producten die ver van een gezonde voeding af stonden, te kopen. Wij konden het zelf!

Maar toen kwamen de rekeningen. We konden aardig bezuinigen op de kosten van water, gas en elektra, maar

de onroerendgoedbelasting werd herzien na de verbouwingen en toen op een dag die onverwachts hoge rekening van de brandverzekering in de bus lag schrokken we echt. Het rieten dak deed ons de das om!

Wat nu? Mijn kleine baantje was voor deze bedragen niet toereikend en toen ik Joost voorzichtig polste of hij misschien weer ergens achter een tekentafel wilde gaan zitten, zei hij resoluut:

‘Nee, Mieke, ik heb het zo goed naar mijn zin met de tuin en de beesten. Eigenlijk zou ik wel meer op dit gebied willen.’

‘Meer geiten nemen, kaas maken. De tuin uitbreiden. Maar we hebben hier geen grond genoeg, Joost.’

‘Dan maar ergens anders,’ zei Joost.

Het huis was dank zij de verbouwingen zoveel waard geworden, dat verkoop wel erg aantrekkelijk leek.

Met de lage hypotheek zou er heel wat over blijven en dit luxe huis paste toch helemaal niet meer bij onze huidige staat van armoede.

Verhuizen leek de oplossing dus. Maar waarheen?

Ik had een paar keer de druivenpluk meegemaakt in Frankrijk. Ik sprak de taal redelijk, maar Joost sprak de taal niet of nauwelijks en had buiten een paar kampeervakanties geen ervaring met Frankrijk. Er waren wel interessante verhalen van hippies, die hun heil in Frankrijk hadden gezocht voor ruimte en vrijheid en het boek “Boerin in Frankrijk” was een bestseller, maar.....

En dan waren er nog de kinderen Bart en Rein uit Joost zijn eerste huwelijk. Er waren veel problemen sinds hij

zijn leven had omgegooid en niet meer de nette architect was, waar zijn ex vrouw aan gewend was. Ze was met haar vriend pas naar Drenthe verhuisd en het was een hele klus om vanuit Zeeland op zaterdag de kinderen te bezoeken. De laatste keer, waren de kinderen toen we er aankwamen ergens gaan spelen en was het een hele toer om ze überhaupt te zien te krijgen. Dit alles maakte, dat Joost er langzaam maar zeker wel oren naar had om het roer helemaal om te gooien en in Frankrijk zijn heil te zoeken.

Ik zag het ook wel zitten. Mijn ex woonde het grootste deel van het jaar in Engeland bij zijn laatste liefde en hij had ook nog een huisje in Zeeland. Voor Claire en Daan zou er niet veel veranderen. De vakanties konden zij bij hem doorbrengen. Wij hadden nu ook geen omgangsregeling. De vader van mijn kinderen was erg op zijn vrijheid gesteld. Dat was ook de diepere oorzaak van onze scheiding geweest. Twee kinderen beperken je aardig in je vrijheid en Daans komst in deze wereld was gepaard gegaan met veel slapeloze nachten, diepe wallen onder de ogen en veel gezucht, gesteun en onredelijk geklaag. Ik moest zo nodig een tweede enz. enz. Ik liep als een zombie rond met te weinig borstvoeding en ja, toen kwam deze vrijheidslievende man een loslopende bloem tegen. Na veel huilen, schreeuwen, sussen, breken en lijmen gingen we uit elkaar. Waar was de blonde god waar ik zo verliefd op was geweest, gebleven?

Na een manloze periode had ik Joost ontmoet. We hadden elkaars geschiedenis herkend, maar vooral in bed was het een belevenis. Onder zijn ervaren handen

scheurde de hemel open en vielen de sterren in mijn bed. Joost bracht me op allerlei vreemde plekken in huis en in het veld tot ongekende hoogtes. Dit was nieuw en smaakte naar meer en we besloten het samen te gaan proberen.

We kochten met veel hulp van de bank twee boerenhuisjes in Bronberg. Joost had al eerder iets van een boerderij willen hebben, maar zoals hij zei, had zijn ex vrouw wel oren naar een boerderij gehad, maar dan moest die wel in de Kalverstraat staan.

En dan nu, na vijf jaar van verbouwingen en veel lief en weinig leed wilden we het leven dat we hier met onze vrienden hadden geleid, alles wat we samen opgebouwd hadden, in de steek laten om een nieuw leven te beginnen als God en Godin in Frankrijk.

Er werd dus een advertentie gezet:

“Authentieke Oudhollandse woonboerderij te koop.”

In afwachting van de kopers hadden we tijd om het één en ander op een rijtje te zetten. Als we dan toch den vreemde op gingen zoeken, dan maar helemaal naar het zuiden van Frankrijk. Een bijna subtropisch klimaat, weinig stookkosten, minder geld voor kleding en een oase voor groenten en fruit. Ik kende er nog wat mensen die ons misschien wel konden helpen.

De kaart werd er bijgehaald en we tekenden in de provincie Roussillon een driehoek van Perpignan naar St. Jean aan de Middellandse zee kust naar Le Boulou in het binnenland.

Ik wilde mijn kinderen niet zonder speelkameraadjes midden in de bergen opsluiten en daar binnen die driehoek was het land vlak. We konden fietsen meenemen. Er waren meerdere dorpen met scholen, de zee dichtbij en St. Jean had een station, zodat Holland ook nog per trein te bereiken zou zijn.

En nu was het allemaal werkelijkheid geworden. Onze stulp was verleden tijd, zelfs voltooid verleden tijd.

‘Spijt?’ vroeg Joost, terwijl hij de auto startte.

‘Het project woonboerderij is afgerond. Tijd voor iets nieuws.’ Hij legde even zijn hand op mijn knie:

‘Met jou lieveling.’ Ik voelde, hoe hij liefkozend zijn vingers op mijn blote been onder de korte broek plagend omhoog liet kruipen. Mijn lijf reageerde direct en riep de herinnering op aan de afgelopen nacht. Wij hadden afscheid genomen van onze heerlijke luxe badkamer met een fles Chablis op de rode plavuizen en wij in het warme bad met lavendelschuim. Helemaal rozig waren we in de lege slaapkamer op ons kampeerbed in elkaars armen gevallen. Met lome bewegingen hadden we elkaar liefgehad en waren daarna als een blok in slaap gevallen. Ik had me zorgen gemaakt, dat Joost, die veel minder avontuurlijk was dan ik, een slapeloze nacht zou hebben in het vooruitzicht dakloos te worden. Maar dat viel dus mee. Met de lange autorit voor de boeg, was dat mooi meegenomen.

‘Sorry, wat vroeg je? Ik was in gedachten.’

‘Ik vroeg of je spijt had. Je was zo stil.’

Ik legde even mijn hand op zijn knie:

‘Nee, lieveling, helemaal geen spijt.’

De eend draaide de weg op. Een laatste nostalgische blik achterom.

Adieu huis, kippen, adieu nieuwe bewoners van Bronbergstraat 53. Adieu, adieu.....

Hoofdstuk 2

En route

Even later was het huis uit het zicht. Het asfalt lag voor ons. Een kwartiertje later reden we op de autobaan.

‘Zijn we er al bijna?’ klonk het achter me. Ik keek om.

‘Grapje!’ zei Daan.

Na de vele vrachtwagens en het gemopper van Joost op de eend, die alles moest geven om te kunnen passeren, de plasstoppen voor ons op de niet al te schone wc’s en die van de hond in het gras, vonden we tenslotte de relatieve rust van de autoroute du soleil.

Drie banen om naar de zon te racen, maar voor ons karretje van 90 km/per uur met wind mee was het meer afzakken.

Achterin was het heel rustig. De kinderen waren van verveling in slaap gevallen. Tessa lag braaf tussen hen in. Het was relatief kalm op de weg. We hadden de kinderen een week voor de vakantie van school gehaald om de drukte van de grote uittocht Frankrijkgangers te ontlopen.

Behalve van het vrachtverkeer kon dit karretje het immers ook niet winnen van de caravans, die al slingerend ons pad zouden versperren.

Het was vanaf Holland steeds wisselend bewolkt geweest, maar nu maakten de wolken ruim baan voor de zon. Het saaie landschap van Noord- Frankrijk werd er vrolijk van. De eindeloze graanvelden, die er onder de bewolkte hemel grauw uit zagen, lichtten nu goud op in de zon. Het werd warm in de auto.

Een klein stukje raam open en daar kwam met de koele wind de herrie van buiten onze kleine ruimte in.

‘Ik doe hem zo weer dicht,’ zei ik tegen Joost, die ik moeilijk zag kijken.

‘Even frisse lucht.’

Zo verdwenen kilometers en kilometers asfalt onder onze voeten. Raampjes open, herrie en tocht naar binnen, raampjes dicht, rust en hitte, stoppen en plassen, koffie, limonade, water voor Tessa.

Het plan was om zo lang mogelijk door te rijden en dan ons bivak op te slaan op een parking van de autobaan. Maar het liep anders. We hadden er zo’n zes uur rijden op zitten toen Joost plotseling zei:

‘Waarom gaan we niet gewoon naar een camping. Voor de kinderen is het daar leuk en ik ben dat geraas in mijn oren aardig zat. Zoveel haast hebben we niet. Kijk eens op de kaart. Een douche en iets anders eten, dan die broodjes. Dat lijkt me wel wat. Wat vind jij?’

Met ogen die nog net niet uit hun kassen vielen, keek ik hem aan. Hij was degene, die zo snel mogelijk naar het zuiden wilde, omdat hij zich unheimisch voelde zonder

dak boven zijn hoofd en hij had mijn voorstellen om rustig de tijd te nemen heftig van tafel geveegd:

‘Ja, ik weet, dat het voor jou geen probleem is om dakloos rond te zwerven.’ Maar ik ben je ex niet. Ik ben geen avonturier die als een zwerver kan leven. Als je dat wilt, moet je die maar nemen. Ik mag dan de tekentafel geruild hebben voor een groentetuin, maar....’

Om van verdere onzin verschoond te blijven, had ik me snel verzoend met een soort Paris-Dakar en nu deze ommekeer.

Waar heb ik gehoord, dat mannen vaak nee zeggen als vrouwen met een voorstel komen, om dan later doodgemoedereerd met het zelfde voorstel, op de proppen komen, als ware het de vondst van de eeuw?

‘Mieke, hou je in,’ riep ik mezelf tot orde.

‘Nou’, drong hij aan. Ik slikte een vervelende opmerking in, gaf maar even geen antwoord, pakte de kaart en zocht naar een camping, niet te ver van de autobaan. Het werd Tournus, een klein stadje langs de Saône. Een half uurtje later reden we de camping van Tournus op, die vlak langs de rivier lag en konden we ons kamp voor de nacht, of wie weet voor hoeveel nachten, als Joost het in zijn mannelijke bol kreeg, opslaan.

De kinderen klauterden uit de auto en gingen uitgelaten op zoek naar de speeltuin. Ik liet de hond uit op het gras langs de snelstromende rivier.

Joost nam blij zijn douche, we aten heel decadent voor ons doen in het restaurant van de camping. Met een tevreden buik maakten we een rondje door het oude dorp, bewonderden de prachtige sobere kathedraal en kropen moe in onze tenten. Joost en ik hadden twee aan

elkaar geritste slaapzakken we hadden snel onze lepel aan lepel houding gevonden. Joost gaf nog een luie aai over mijn borsten. Ik nestelde me lekker dicht tegen hem aan.

‘Wel te rusten lieveling. Morgen verder.’

Het was licht. Ik hoorde buiten de vogeltjes fluiten en keek naar mijn lieve maar soms onberekenbare vriend naast me.

‘En? Hoe voel je je nu,’ kon ik niet nalaten te vragen.

‘Je hebt alleen maar een tentdak boven je hoofd. Dit is je hele huis, lieveling.’

Joost draaide zich naar me toe, pakte mijn hoofd tussen zijn handen en drukte een dwingende zoen op mijn lippen.

‘Ik weet het schatje. Ik moet even wennen. Maar het voelt heel lekker nu.’ Ik nestelde me nog wat dichtert tegen hem aan, blij dat hij zich toch prettig voelde met dit oponthoud. Ik luisterde of er al wat gebeurde in de tent ernaast, maar de kinderen waren nog stil.

Ik liet een strelende vinger over Joost zijn rug glijden. Ik voelde hem reageren. Mijn shirtje, dat ik voor de kou had aangetrokken ging uit. Wat is er heerlijker dan vrijen onder het linnen dak. Alles voelt warmer, liever alsof beton ook onze gevoelens verhardt....

Mmm. Ik lag nog even na te genieten.

‘Het was heerlijk, lieveling,’ klonk het in de buurt van mijn oor.

Ik liet mijn hand strelend over zijn borst gaan.

‘Dat nemen we overal mee naar toe.’

‘Wat?’ zei Joost onnozel.

‘Dit, man,’ zei ik lachend. ‘Dit plezier.’

‘Oh,’ zei Joost droog, ‘en ik hoop nog heel lang.’

‘Gaan we opstaan? Kinderen al wakker?’

Ik stak mijn hoofd naar buiten.

‘Alles nog stil geloof ik. Ik ga douchen.’

Een uurtje later zaten we aan de croissants.

‘Gaan we verder vandaag?’

‘Ja , dat zou kunnen. Maar nog zo’n nachtje kan ook geen kwaad,’ knipoogde Joost naar mij.

‘We gaan op pad en we zien wel.’